

רע"פ 3818/15 - רחמים בובליל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3818/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

רחמים בובליל

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד, מיום 19.3.2015, בעפ"ת
61773-12-14, שניתן על-ידי כב' השופטת הבכירה נ'
אהד

בשם המבקש:

עו"ד אבנר גולוב

החלטה

- לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת הבכירה נ' אהד), בעפ"ת 61773-12-14, מיום 19.3.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופט י' צימרמן - סג"נ) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתת"ע 288-09-14, מיום 3.12.2014.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה מעל המהירות המירבית המותרת, לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 20.5.2013, נהג המבקש ברכב פרטי, בדרך עירונית, במהירות 93 קמ"ש, כאשר באותה דרך מותרת נסיעה במהירות שאינה עולה על 50 קמ"ש.
  3. המבקש לא התייצב לדיון שהתקיים בעניינו בבית המשפט לתעבורה, ביום 3.12.2014, למרות שהוזמן לדיון כדיון. לפיכך, החליט בית המשפט לתעבורה להכריע את דינו של המבקש שלא בנוכחותו, והרשיע את המבקש בעבירה שיוחסה לו.
  4. המבקש הגיש בקשה לביטול פסק דינו של בית המשפט לתעבורה, במסגרתה הוא טען, כי אינו זוכר שהוא הוזמן לדיון בעניינו, ו"כי גם אם הזימון בוצע על-פי דין מבחינת החוק, יתכן כי טעות אנוש הביאה לאי התייצבותו". בהחלטה, מיום 15.12.2014, דחה בית המשפט לתעבורה את בקשתו זו של המבקש, בקובעו כי "טעות אנוש אינה עילה מספקת לביטול פסק דין".
  5. בגזר דינו, ציין בית המשפט לתעבורה את עברו המכביד של המבקש, אשר כולל 117 הרשעות קודמות. לפיכך, פסל בית המשפט לתעבורה את רשיון הנהיגה של המבקש לחודשיים ימים; והורה על הפעלה, במצטבר, של עונש של 5 חודשי פסילת רשיון נהיגה על תנאי, אשר הושת על המבקש, ביום 27.6.2012 (תת"ע 2163-07-11). עוד הטיל בית המשפט לתעבורה על המבקש, עונש של 6 חודשי פסילת רשיון נהיגה על תנאי, למשך 3 שנים; וקנס כספי בסך 1,200 ₪, או 12 ימי מאסר תמורתו.
  6. המבקש ערער על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה לבית המשפט המחוזי. בהמלצת בית המשפט המחוזי, במהלך דיון בערעור מיום 8.3.2015, משך המבקש את ערעורו לעניין הכרעת הדין, וטען לחומרת העונש בלבד. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור, בצינו כי "חסד עשה [בית המשפט לתעבורה] עם [המבקש] נוכח עברו התעבורתי בשעה שגזר פסילה בפועל בת חודשיים בלבד, בגין עבירת המהירות נשוא הערעור. הפעלת הפסילה על תנאי בנסיבותיו של [המבקש] מחייבת המציאות. העונש כאמור יכול היה להיות, ואולי אף צריך היה להיות, חמור יותר מ-7 חודשי פסילה בפועל לאחר הפעלת התנאי".
- הבקשה לרשות ערעור
7. בבקשה שלפני טוען המבקש, כי הרכב שבו בוצעה העבירה אמנם רשום על שמו, אך לא היה בחזקתו בעת ביצוע העבירה, ולכן "אין חולק כי אדם אחר ביצע את העבירה". לשיטתו של המבקש, אי התייצבותו לדיון בעניינו בבית משפט השלום לא נבע מחמת טעות אנוש, מאחר ש"מעולם לא הגיעה לידו ההזמנה [לדיון], שכן כמפורט באישור המסירה, דבר הדואר הוחזר לשולח עם חותמת 'לא נדרש'". המבקש הוסיף וטען, כי הוא קיבל את ההמלצה למשוך את ערעורו לעניין הכרעת הדין, רק משום שהוא סבר כי בית המשפט המחוזי יקל בגזר דינו. לבסוף, נטען בבקשה, כי שגו הערכאות הקודמות, משלא התחשבו לקולת עונשו של המבקש, בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

8. דין הבקשה להידחות. כלל נקוט הוא בשיטת משפטנו, כי בקשות רשות ערעור יתקבלו במשורה, ורק באותם מקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגייה ציבורית רחבת היקף, אשר חורגת מעניינם הקונקרטי של הצדדים לבקשה, או כאשר נסיבות העניין מלמדות על אי-צדק מהותי, או עיוות דין חמור שנגרם למבקש (רע"פ 2472/15 שוורצמן נ' מדינת ישראל (21.5.2015); רע"פ 3208/15 הקרי נ' מדינת ישראל (11.5.2015); רע"פ 5166/14 קרופצקי נ' מדינת ישראל (5.5.2015)). הבקשה שלפנינו נוגעת בכללותה לעניינם הקונקרטי של הצדדים לה, ולא עולה חשש מפני עיוות דין או אי-צדק שנגרם למבקש. מטעם זה בלבד, אינני נעתר לבקשה.

עוד ראוי לציין, כי מרבית תוכנה של הבקשה שלפנינו מועתק מהודעת הערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי. יש בכך כדי להעיד, כי מטרת הבקשה לרשות ערעור הינה ניסיונו של המבקש ל"מקצה שיפורים", וטעם מעין זה אינו מצדיק, ככלל, היעדרות לבקשה (רע"פ 1402/15 טלי נ' מדינת ישראל (4.3.2015); רע"פ 6615/13 שוויקי נ' מדינת ישראל – הוועדה המחוזית לתכנון ובניה (29.10.2013)). כפי שצינתי ברע"פ 9019/12 חטיב נ' מדינת ישראל (17.12.2012):

"לא יעלה על הדעת, כי בקשת רשות ערעור תהא כר ל"מקצה שיפורים" לבעל דין שאינו שבע רצון מהתוצאה אליה הגיעה ערכאת הערעור [...] ותהווה, הלכה למעשה, ערעור נוסף על הכרעתו של בית המשפט המחוזי".

9. אוסיף למעלה מן הצורך, כי יש לדחות את טענותיו של המבקש גם לגופו של עניין. מרבית השגותיו של המבקש נוגעות לעצם הרשעתו בדין. ואולם, בעת הדיון בבית המשפט המחוזי, מיום 8.3.2015, משך המבקש את ערעורו על עצם ההרשעה, וטען לעניין העונש בלבד. בנסיבות אלו, אין המבקש רשאי לחזור ולטעון מחדש לעניין הרשעתו.

10. אשר לטרונייתו של המבקש בנוגע לחומרת העונש, ראוי להזכיר, כי על דרך הכלל, אין בטענות על חומרת העונש כדי להצדיק מתן רשות ערעור, אלא כאשר נוכח בית המשפט, כי עונשו של המבקש סוטה מהותית ממדיניות הענישה המקובלת והראויה למעשים דומים (רע"פ 2945/15 אבו חנין נ' מדינת ישראל (3.5.2015); רע"פ 1625/15 פלונית נ' פלונית (19.4.2015); רע"פ 2450/15 אזרזר נ' מדינת ישראל (15.4.2015)). העונש אשר הוטל על המבקש, בנידון דידן, איננו סוטה ממדיניות זו, קל וחומר לנוכח צבר הרשעותיו הקודמות של המבקש, הכולל 117 הרשעות קודמות.

11. הבקשה לרשות ערעור נדחת, אפוא.

ניתנה היום, כ"א בסיון התשע"ה (8.6.2015).

ש ו פ ט
